

## tárca, vers

## MOST MŰLIK PONTOSAN... Bocz Gábor Sebestyén

**Hiszel-e te egy Istenben, egy hazában, egy isteni örök igazságban? Hiszel-e az egy családban, hiszel-e az egy szerelemben, és abban, hogy a jó házasságok az égben köttetnek? Ezek a gondolatok jártak a fejemben, amikor teológiai tanulmányaim közben nősülhetnékem támadt. „El akartam intézni az ügyet”, hogy egyetlen gyülekezetet se bántsak egyke-ségemmel, midőn kikerülök „terepre”.**

Hát elindultam. Tudtam, ki az, akit szeretek: ő, aki 15 évesen, amikor megismertem, az ölembe ült. Isteni kijelentésként éreztem a jelenlétét. Egy pillangó volt, egy álmom, egy olyan érzés, mint amikor kisgyerekek koromban az erdőket jártam „egyedül”, és úgy éreztem, Istennel beszélgetek, hozzá énekelek. Sokszor mentem el medvék és szarvasok mellett gyermekkoromban egyes-egyedül, és még csak a veszély legcsekélyebb gondolata vagy érzése sem fordult meg bennem. Azután is mindig éreztem a jelenlétét.

1996-ban jártunk, huszonegy éves lehettem, ő meg csak tizenhat. Arra gondoltam, hogy udvarolni már nincs idő. Egy-két év, és én lelkész leszek, és akkor – jaj Istenem, mi is lesz velem, jaj Istenem, sehova sem fognak befogadni, jaj, elveszítettem őt.

Ők Erdélyből kivándoroltak, Magyarországon éltek. Döntöttem. Elmentem hát cserediáknak Pestre, hogy találkozhassek vele, hogy én, a taknyos elmenjek és szembenézzek az apjával, s megkérjem a kiskorú lánya kezét. Egy az egyben, mint a cigányoknál... Így történt. Egy színész ismerősünk, Mészáros Zoltán kísért ki az egyik reggel a vonathoz. Őt korábban a dunaujvárosi Magyar Piacpárt képviselőjelöltjeként ismertem meg, és akkoriban 40 éves lehetett, az 1990-es évek elején az *Angyalbőrben* című sorozatban Urbán közlegényt játszotta. Ha jól emlékszem, el is mondtam neki bánatom, de szabadúszó filmszínészként nem biztos, hogy felfogta egy „bús férfi kisfiús panaszaikat”.

Elmentem a leányhoz. A szívem a torkomban dobogott, hiszen még nem ismertem a családját. Az édesapja talpig úriember volt, és az édesanyja is mindkettőnk szeretettel vett körül. Befogadtak, szerettek, szerettem őket, de egy adott ponton a szemükből azt olvastam ki, hogy az idő nem alkalmas: fiatal volt a leányka, még érettségi, egyetem stb. előtt. Úgy hát nem is szóltam. Erdélyiek voltak ők is. Egy vérből valók. Úgy éreztem azon a ponton, hogy értjük egymást, várnom kell vagy lemondanom róla.

A szívem szakadt meg, amikor felültem a vonatra és búcsút vettem. Még annyi forintom sem volt, hogy hazamenjek, az édesanyja adott egy ezrest, hogy legalább Pestig érjek el...

Pesten már vártak. Zoli, az „Urbán közlegény” vitt is mindenféle. Kocsmáztunk, ittunk – minden, ami belefért: táncház, muzikaszó a Király utcában (szegény Könczei Árpádot is jól leteremtettem, hogy miért ment el Szentgyörgyről, és el szerettem volna énekelni mindenkinek, még Berecz Andrásnak is, hogy „ej, nem szeretem az idők járását” – no de ez egy görbe este volt). Így, jó mámorosan kötöttünk ki

az azóta is kérdéses Bakáts tér 8. szám alatt, ahol találkoztunk, ha jól emlékszem, Kiss Tiborral és még valakivel, akinek már nem tudom a nevét, de emlékszem, hogy valamit beszéltek Szatmárról vagy Nagyváradról, hogy valamelyiküknek ott vannak rokonai, vagy onnan származik. Halvány sejtésem, hogy valami producerféle lehetett.

Kedvesen fogadtak. Nem akartam mutatni, de bennem akkor háború és világvége dúlt. „Örökre le kell mondjak? Örökre el kell felejtsem? Hát nem igaz az egész, amit Isten kijelentett, amikor az ölembe ült? Hát ilyen sötét lemondás az ember élete?”

Közben beszélgettek. Mintha csak távolról duruzsoltak volna, és Zoltán kiköpte nekik, hogy verseket is szoktam írni. Megpróbálták felvidítani. Töltötték, és papírlapot nyomtak az orrom elé:

– No lám'sza, írdjál valamit, mert mi sok mindent zenésítünk meg, és szöveget is keresünk hozzá.

– Mit írjak? – kérdeztem.

– Bármit – válaszolták. – Például azt, ami most benned van, azt, amit most érzel, akárhogy is legyen, bármi is legyen az.

Leültem az asztalhoz és leírtam. Elbúcsúztunk, és a villámlások után még mindig esett.

Évek teltek el. A pillangó elrepült, szívem mindig szomorú maradt, és bár mindig ismerős volt a szöveg, Isten úgy akarta, hogy mindez csak nemrég jusson az eszembe.

„Azóta is szüntelen Őt látom mindenhol...”

## Túlzás

Értem kígyók verekednek,  
Téged angyalok szeretnek.  
Velem disznók kúsznak sárban,  
Érted ugranak az árba.  
Reám viharfelhők gyűlnek,  
néked ágyat vetnek fűben.  
Engem bábaasszony hozott világra,  
téged fehér szüzek vártak.  
Nekem minden csókom méreg,  
a tied csodás szemérem.

Kitagadtam a világot,  
volt szeretóm – tizenhárom,  
volt aranyam,  
volt erényem,  
volt reggelim,  
volt ebédem...  
Hitem is volt – megtagadtam,  
hazám nem volt – mégis kaptam...

A tavasztól szűkre tágul világom,  
benne szemeidet látom.  
Mégmáshoz az Ararátot,  
hagynék életet-barátot,  
egy korty bortól berúgnék – ha látod.  
– Na látod!!

Értem kígyók verekednek,  
Téged teremtettek értem...

## Para István karikatúrája



– Akarsz venni egy könyvet?  
– De miért, Jenő? Otthon van már egy!

## LAPSZÁMUNK SZERZŐI

**Acsai Roland** (1975, Cegléd) író, költő műfordító  
**Bálint Tamás** (1985, Székelyudvarhely) költő, közgazdász  
**Bocz Gábor Sebestyén** (1975, Sepsiszentgyörgy) lelképásztor, író, költő  
**Borcsa János** (1953, Kézdivásárhely) irodalomkritikus, tanár  
**Csinta Samu** (1960, Sepsiszentgyörgy) újságíró, publicista  
**Demeter Arnold** (1998, Csíkszentkirály) költő  
**Dimény H. Árpád** (1977, Kézdivásárhely) újságíró, költő  
**Duma-István András** (1955, Klézse) költő, író, művelődésszervező  
**Ferencz Imre** (1948, Kászonszalta) költő, szerkesztő  
**Gere Nóra Éva** (1995, Csíkszereda) költő  
**Gyürky Katalin** (1976, Debrecen) irodalomtörténész, kritikus, műfordító  
**Harrison, Jim** (1937, Grayling/Michigan – 2016, Patagonia/Arizona) költő, író  
**Juhász Kristóf** (1982, Budapest) költő, író, kulturális újságíró, előadóművész  
**Keszthelyi György** (1955, Kolozsvár) költő, író  
**Kudelász Nóbel** (1975, Gyulafehérvár) költő, író, televíziós szerkesztő  
**Pál-Lukács Zsófia** (1985, Csíkszereda) tanár, kritikus  
**Péter Beáta** (1982, Csíkszereda) író, teatrológus, újságíró  
**Sántha Attila** (1968, Kézdivásárhely) költő, író, irodalomtörténész  
**Szurkos András** (1941, Haraly) író, költő, újságíró  
**Télffy Ármin** (1996, Budapest) költő  
**Varga Melinda** (1984, Gyergyószentmiklós) költő, szerkesztő  
**Zorkóczy Zenóbia** (1971, Székelyudvarhely) színésznő, előadóművész

Lapszámunkat **Pinti Attilának** a csíkrákosi erődtemplomról készült fotóival, valamint **Vécsey Gyulának** a Csíki Székely Múzeumban őrzött képeivel illusztráltuk.

## léghajó

Télffy Ármin

## Az ősz húrja

Mialatt hosszan rám néz, tekintete emlékek között kalandozik, és történetet mesél ismeretlen illatoktól árasztó hallgatásról. Arca olyan, mintha egy otthontalan költő hagyta volna véletlenül a levegőben, hogy tovaússzon a messzeségbe, s önmagát elfeledve szavakká váljék. Átlapoztam a vakáció óriási könyvét, aláhúztam a sorokat, amik tetszettek, hogy ne kelljen újraolvasni

miattad az egészet. Lassan végére érek a gyümölcsök duzzadóan vörös és titkosan sötét költeményének is. A színek egy oktávval lejjebb szállnak, mintha a homályos jövő mélyéről törne föl a múlt. Hallgat a tópart, unottan söprik a részeges szelek, a repkedő levelek a nyári színek emlékét fikázzák. Az ég felé tárja ürességét a strand, kis kertem kusza és buja virágzásának egy időre vége. Dühödtt indulattal veri telt ölet a bodza törzséhez az ősz, hogy megszülessen a megváltó téli nyugalom.



## TÉLFFY ÁRMIN

1996-ban született Budapesten, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem magyar-angol szakos hallgatója.